

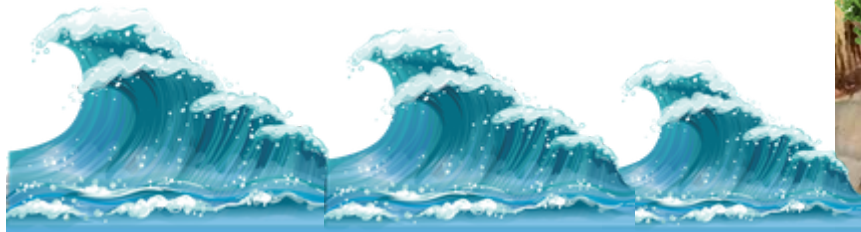
**Το αρμυρίκι και
το όνειρο του**

**ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ**

Ήταν ψηλό.Όμορφο. Ξεχώριζε απ'
όλα τα δέντρα σε εκείνη τη
παραλία. Ήταν ένα χαρούμενο
αρμυρίκι.Οι αχτίδες του ήλιου,
έπαιζαν μαζί του, όταν το έβρισκαν
στο δρόμο του.Το κύμα ερχόταν
κοντά του και του έλεγε τα μυστικά
της θάλασσας.

Και το βράδυ!
Αχ το βράδυ!
Τα αστέρια φώτιζαν τα κλαδιά του
και το φεγγάρι του έλεγε ιστορίες
που έβλεπε από κει ψηλά.
Εκείνη η παραλία ήταν το σπιτικό
του. Από μικρό, ποτισμένο από τα
χέρια του Θεού. Μεγάλωνε με την
αλμύρα της θάλασσας και χόρευε
στα χάρδια του ανέμου.

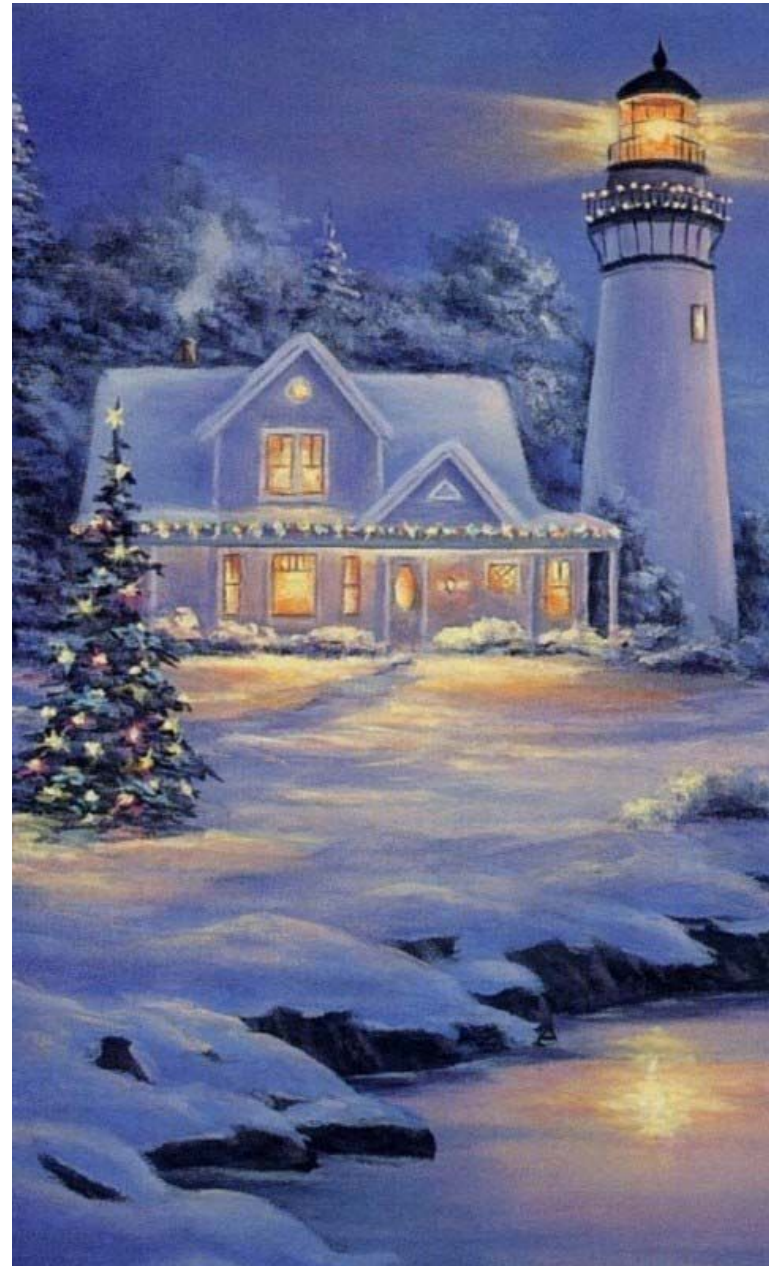
Κάποιες μέρες όμως, μια φορά το χρόνο, όταν πλησίαζαν εκείνες οι μέρες, στεναχωριόταν. Ξεχνούσε τους φίλους του, ακόμα και τον καλύτερο του. Το κύμα που συνέχιζε κάθε μέρα να έρχεται κοντά στις ρίζες του.

- Τι έχεις αρμυρίκι μου; Γιατί είσαι λυπημένο; ρώταγε το κύμα.

-Να, αυτές οι μέρες, όταν έρχονται, έρχεται μαζί και το όνειρό μου. Κουρνιαάζει στα κλαδιά μου και με βαραίνει.

- Πες μου, τι θέλεις;

-Θα ήθελα να μπορούσα κι εγώ, να νιώθω γιορτινά, όπως εκείνα τα δέντρα, που βλέπω από δω ψηλά. Πόσα στολίδια λάμπουν στα κλαδιά τους. Πόσο φωτισμένα είναι. Έστω για μια φορά. Μόνο μία. Θα ήθελα αυτή η γιορτή, να με βρει και μένα λαμπερό.

Πήρε την επιθυμία του φίλου του το κύμα και τη ταξίδεψε. Τη ψιθύρισε στα πουλιά, στον ουρανό, στη πόλη, στα χιονισμένα βουνά. Ακούστηκε το όνειρό του παντού. Παντού άκουγες ψιθύρους.

"Το αρμυρίκι ζητά αυτό"

"Είναι λυπημένο"

"Πρέπει να το βοηθήσουμε"

Οι φίλοι του τα πουλιά, έκαναν την αρχή σ' αυτό το όνειρο.

" Πόσες φορές μας άφησε να κάνουμε τις φωλιές μας στο φύλλωμα του"

"Θυμάσαι, όταν κάναμε κούνια στο αγαπημένο μας κλαδί;"

"Αμ, τότε που το μικρούλι βιαζόταν να πετάξει και έπεσε κάτω από τη φωλιά του; Εκείνο έριξε τα φύλλα του για να το σκεπάσει, μέχρι να έρθει η μαμά του."

Αυτά σκεφτόντουσαν τα πουλιά που φτερούγιζαν, σχεδόν όλη την ημέρα στη πόλη, μήπως και βρουν κάτι.

Και το βρήκαν!

Κοντά σε ένα σκουπιδοτενεκέ, μια κούτα με αφημένα στολίδια. Τρελάθηκαν από τη χαρά τους. Χωρίς να χάσουν ούτε λεπτό, ένα ένα, με το ράμφος τους τα πήγαν κοντά στον φίλο τους. Πεταρίζοντας ανάμεσα στα κλαδιά του, τα κρέμασαν όλα.

Μπάλες, αγιοβασίληδες, στρατιωτάκια, καμπανούλες, χιονάνθρωπο και μπισκοτένια ανθρώπια. Στολίδια πραγματικά, σαν κι αυτά που είχε ονειρευτεί το αρμυρίκι.

Έμεινε ακίνητο για να του τα κρεμάσουν
και μετά άρχισε να κουνά απαλά τα κλαδιά
του:

-Ευχαριστώ, ευχαριστώ, έλεγε και
ξανάλεγε.

Το φεγγάρι μάζεψε κοντά του, τα πιο
λαμπερά αστέρια και έδωσε διαταγή.

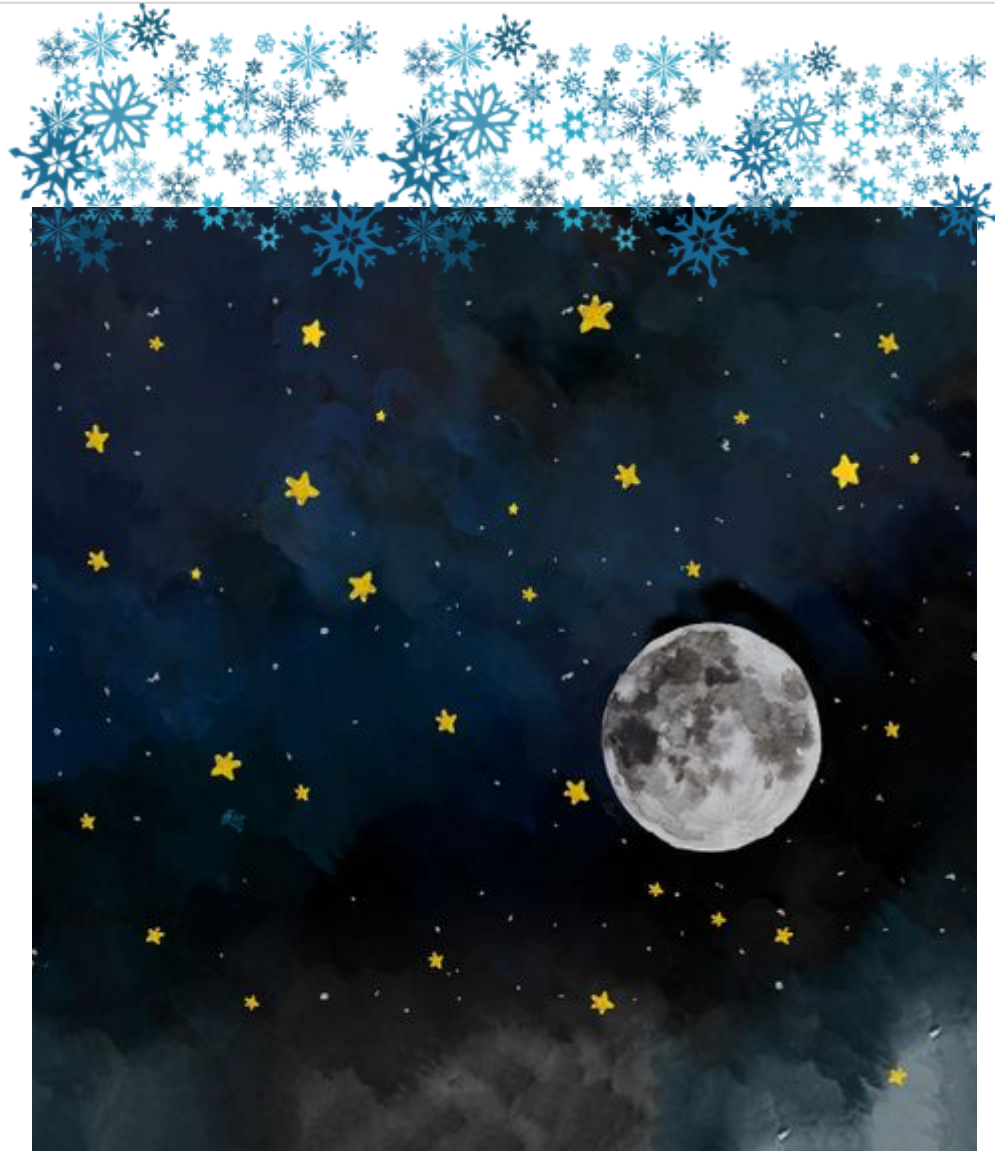
"Θυμάστε όταν παίζατε μαζί του κρυφτό;"
Τότε που με τον ήχο των κλαδιών του, σας
βοήθησε σε εκείνο το τραγούδι;"

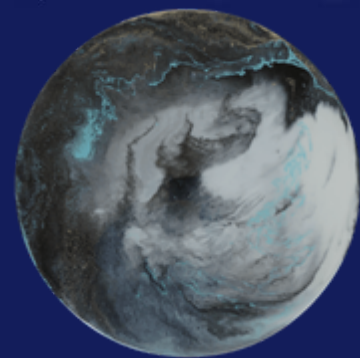
-Εμπρός λοιπόν, είπε το φεγγάρι. Απλώστε
το φως σας πάνω του και κάντε να γίνει τι
πιο γιορτινό απ'όλα.

Τα αστέρια γαντζώθηκαν στα κλαδιά του
και το αρμυρίκι δεν μπορούσε να κρύψει
αυτό που αισθανόταν.

Ευτυχία! Κάπως έτσι το λένε.

Τα χιονισμένα βουνά έστειλαν, με τη
βοήθεια του αέρα, τις αφράτες νιφάδες
τους για να "ασπρίσουν" το
χριστουγεννιάτικο πια αρμυρίκι.

Αργά το βράδυ πια, ένιωθε
το όνειρό του να ποτίζει τις
ρίζες του και τη κούραση να
κλείνει τα μάτια του.

-Μα τι συμβαίνει; είπε το αρμυρίκι.
Από που έρχονται αυτές οι φωνές;
Τα φυλλοβλέφαρα του άνοιξαν και
τρόμαξε μ' αυτό που είδε.
Εκεί, στο βαθύ γαλάζιο, μέσα στη
φουρτουνιασμένη θάλασσα και στο
δυνατό φύσημα του ανέμου, μια
βάρκα προσπαθούσε να κρατηθεί
στην επιφάνεια. Μια βάρκα, σαν
καρυδοί σουφλο. Παλεύει να βγει στη
στεριά, χωρίς κουπιά, μόνο με
φωνές.
-Θα χαθούν. Θα τους καταπιεί η
θάλασσα, είπε το αρμυρίκι.
-Σκέψου! Σκέψου! Κάτι πρέπει να
κάνω, μονολογούσε.

-Σκέψου!Σκέψου!

Κάτι πρέπει να κάνω, μονολογούσε.

-Στρατιωτάκια, κατεβείτε! Τρέξτε να βοηθήσετε.

Τρέξτε να βγάλετε αυτή τη βάρκα έξω, είπε.

Τα στρατιωτάκια, με θάρρος βουτούν στη θάλασσα. Παλεύουν με τα κύματα και καταφέρνουν να βγάλουν τους απελπισμένους

1.

Φοβισμένοι, βρεγμένοι σε μια σκοτεινή παραλία τέσσερις άνθρωποι.

-Μαμά, κρύνω, ακούει το κοριτσάκι να λέει κλαίγοντας.

-Χιονάνθρωπε το κασκόλ σου. Και εσύ Άγιε Βασίλη το παλτό σου. Σκεπάστε το μικρό κορμάκι που τρέμει μες τη νύχτα, είτε το αρμυρίκι.

-Μπαμπά πεινάω, ακούει να λέει το μελαχρινό αγόρι, με παράπονο.

-Ανθρωπάκια μπισκοτένια, δώστε στη γλύκα σας στο πεινασμένο παιδί, ζήτησε το δέντρο.

- Να 'χαμε λίγο νερό να πιούμε ακούει τον ψίθυρο της μάνας.

-Χιονονιφάδες λιώστε σιγά σιγά και ξεπλύντε το στόμα της γυναίκας από της αλμύρα, παρακάλεσε το αρμυρίκι.

-Πως θα μας βρουν εδώ που βγήκαμε; Δεν θα αντέξουμε όλη τη νύχτα, ακούει απελπισμένο τον πατέρα.

Το δέντρο μας δεν δίστασε καθόλου. Έγειρε τα κλαδιά του και άρχισε να τα κουνά με δύναμη.

Οι καμπανούλες άρχισαν να χτυπούν ξανά και ξανά.

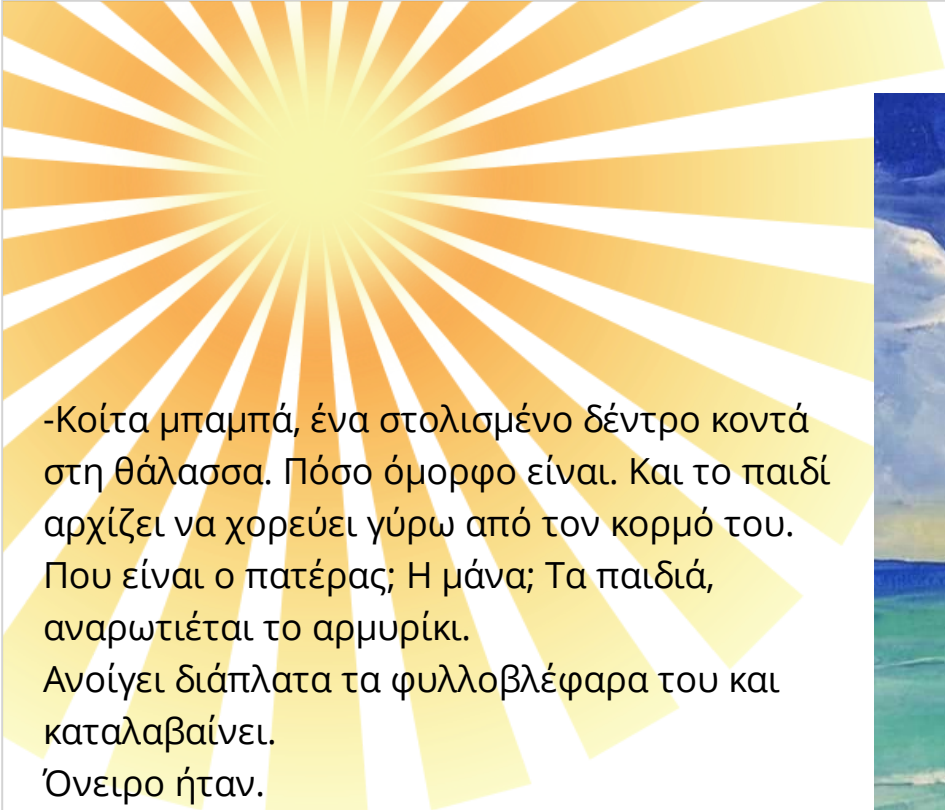
Ζήτησε από τα αστέρια να 'ανάψουν" το πιο λαμπερό τους φως για να το δουν οι άνθρωποι.

Να! Ακούει φωνές από μακριά.

Κάποιοι έρχονται...

Ron Hicks

-Κοίτα μπαμπά, ένα στολισμένο δέντρο κοντά
στη θάλασσα. Πόσο όμορφο είναι. Και το παιδί
αρχίζει να χορεύει γύρω από τον κορμό του.
Που είναι ο πατέρας; Η μάνα; Τα παιδιά,
αναρωτιέται το αρμυρίκι.
Ανοίγει διάπλατα τα φυλλοβλέφαρα του και
καταλαβαίνει.
Όνειρο ήταν.
Εκείνο ήταν εκεί, στην άκρη της θάλασσας και το
κύμα μουρμούριζε το αγαπημένο του
νανούρισμα.

Το αρμυρίκι τέντωσε τον κορμό του. Άνοιξε, όσο μπορούσε τα κλαδιά του, για να διώξει μακριά το άσχημο όνειρο. Τα άνοιξε ακόμα πιο πολύ, για να προσευχηθεί. Και λίγο παραπάνω, για να μπορέσει η προσευχή του να φτάσει στα πέρατα της γης.

"Κάνε Χριστούλη μου, να μην υπάρξει καμιά βάρκα σε φουρτουνιασμένη θάλασσα. Κάνε να μην υπάρξουν χαμένες πατρίδες"

Τα αστέρια- λαμπάκια άρχισαν να τρεμοπαίζουν και εκείνα ανάμεσα στα φύλλα του, σαν φάρος της ειρήνης.

